

STAR WARS

SÖTÉT ÁRADÁS I.: TÁMADÁS

AZ ÚJ JEDI REND

MICHAEL A. STACKPOLE

LEGENDÁK - A LEGJOBB TÖRTÉNETEK

A GALAXIS PEREMÉN TÚLRÓL ÉRKEZETT
FÉLELMETES ELLENSÉG
PRÓBÁRA TESZI A MÚLT HŐSEIT
ÉS A JEDIK ÚJ NEMZEDÉKÉT IS.

Az Új Köztársaság veszélyes időket él. Amikor a legnagyobb szükség lenne az egységre, egyre növekszik a bizalmatlanság. Még a Jedik is érzik a feszültséget, és néhányan fellázadnak Luke vezetése ellen. Amikor a yuuzhan vongokként megismert idegen megszállók figyelmeztetés nélkül támadásba lendülnek, az Új Köztársaság védekezni kényszerül.

Luke-nak egy Jedi-mester minden lenyűgöző hatalmára szüksége van, hogy megküzdjön a Palpatine Császár óta felbukkant legnagyobb fenyegetéssel. Miközben Leia Organa Solo és Gavin Darklighter biztonságba próbálja juttatni a yuuzhan vongok rohama elől menekülőket, Mara Jade Skywalker, a két Jedi tanítvány, Jacen és Anakin Solo és a Jedi-lovag Corran Horn is olyan próbatételek elé állnak, amikre álmukban sem gondoltak volna. Az arctalan és engesztelhetetlen ellenség pedig elszántan küzd azért, hogy a legsötétebb gonoszság árnyával örökre elnyomja az Új Köztársaság fényét.

Vajon a hősöknek sikerül megállítaniuk ezt a sötét áradást, és megvédeniük a szabadságot, amit olyan nehéz volt kiharcolni?

STAR WARS™

SÖTÉT ÁRADÁS I.: TÁMADÁS

AZ ÚJ JEDI REND

MICHAEL A. STACKPOLE
LEGENDÁK - A LEGJOBB TÖRTÉNETEK

— részlet —

Prológus

Nebulon-B fregattjának parancsnoki hídján a kalóz Urias Xhaxin hátratett kézzel állt, meg is fogta a természetes jobb kezével a kibernetikus balt. Egyenesen előre nézett, bele a fényalagútba, amelyben a hajója, a *Free Lance* repült. A fregattot úgy tervezték, hogy a híd messze előrenyúljon, ezért Xhaxin úgy érezte, mintha egyedül repült volna ott, egyedül hatolt volna be a Külső Gyűrű térségébe, ahová épeszű pilóta nem ment.

Hátrapillantott a válla fölött a navigációs állomásnál dolgozó twi'lekre.

– Idő a visszaváltásig, Khwir?

A twi'lek hosszú lekkuját megmozdítva válaszolt.

– Öt perc.

Xhaxin bekapcsolta a zubbonya gallérjára csíptetett kommuniket.

– Mindenki, itt Xhaxin. Vörös és Kék osztagok, indulásra felkészülni! Kifelé irányuló vektorokon haladva semlegesítettek a kisebb jachtokat! A tüzerekkel mi a kíséretre célunk. Ha mindenki odateszi magát, ez akár az utolsó futamunk is lehet, amire valaha is szükségünk lesz még. Odamegyünk, eljövünk,

tiszta munka. Tudom, hogy mindenki jól végzi majd a dolgát. Xhaxin vége.

Sötét hajú nő lépett mellé.

– Tényleg úgy véli, hogy a zsákmány elég lesz a visszavonuláshoz?

– Ez a visszavonulás ön által igényelt minőségétől függ, dr. Karl. – A fehér hajú és szakállú férfi odafordult és rámosolygott. – A képességeivel ön jól megélne szinte bárhol az Új Köztársaságban, és a rajtaütésből kapott része elég kell legyen ahhoz, hogy vegyen magának egy vagy két új személyazonosságot.

Anet Karl összevonta a szemöldökét.

– Mióta a Birodalmi Maradvány és az Új Köztársaság bé két kötött hat évvel ezelőtt, kénytelenek vagyunk egyre kisebb célpontokat találni magunknak. Az Új Köztársaság sosem bocsátotta meg, amit tettünk, csak nem foglalkoztak velünk, amíg a birodalmiak fenyegetést jelentettek. Egészen jó célpontokat találtunk, amíg a széthullott birodalmiak kirepültek ide a Maradványhoz, de már ez a forrás is kezd kiapadni. A mostani rajtaütés biztosan más lesz?

Xhaxin lebiggyesztett ajakkal tűnődött néhány másodpercig, majd halkán így szólt:

– Jogos a kérdése, és a válasz igen. Érzem a csontjaimban. Ez a rajtaütés semmihez sem hasonlít majd, amit az utóbbi öt évben láttunk.

Anet gonoszul elmosolyodott, barna szeme csillogott.

– Nem akar itt Jedizni, ugye? Az Erő mesélt a zsákmányról?

– Nem, jóval gyakorlatiasabb vagyok a Jediknél, és ami azt illeti, jóval veszélyesebb is. – Széttárta a két kezét. – Közel kilencezres legénységgel rendelkezünk, ami kilencszer annyi, mint amennyi Jedi az egész galaxisban van. És bár nekik segít az Erő, nekem is van két nagy hatalmú segítőm: a kapzsiság és az önteltség.

– Jó terv volt.

– Helyesbítenék, a tervem zseniális volt. – Xhaxin felnevetett. – Elengedünk pár hajót, mert együtt utaznak, azután mun-

kába állítok egy fickót, aki azt állítja, meg tudja szervezni, hogy a konvojok eljussanak a mélyűrben a Maradványhoz. Az emberek helyet követelnek maguknak a konvojban. És mellékesen szépen fizetnek azért, hogy biztonságban utazhassanak.

– De nincs visszatérítés, ugye jól gondolom? – A doktor is elmosolyodott. – Az általuk fizetett kreditek csak a foglaló.

– Pontosan. A Garqinál gyülekeztek, elindultak, és az utolsó, tíz percen belül ér a találkozási helyre. Bekerítjük, ami már ott van, felcsípjük az utolsót, és eltűnünk. – Xhaxin megsimogatta a bajszát a hús-vér jobb kezével. – Nagyszerű menet lesz. Erre az utolsó rajtaütésre sokáig emlékezni fognak. Máshogy is beírhattam volna magam a történelembe, de így is jó lesz. Főleg, ha mindenkit meg tudok jutalmazni a kemény munkájáért.

Elfordulva Anet Karl hátrapillantott az emberekre és mindenféle lényekre, akik a parancsnoki híd különböző állomásainál dolgoztak.

– A Birodalom sem lopta be magát a szívünkbe, kapitány. Hálával tartozunk, mert az utóbbi években maga tartott minket életben, és lehetőséget adott rá, hogy megfizessünk nekik. Folytatnánk is...

– Tudom, de az Új Köztársaság békét kötött a Maradvánnyal. – Xhaxin felsóhajtott. – Nem becsülhetjük alá a béke csábítását. Úgy vélem, talán itt az ideje, hogy mi is kiérdemeljük.

– Tíz másodperc a valós térbe való visszatérésig kapitány.

– Köszönöm, Khwir! – Xhaxin intett az elülső ablak felé. – Lássá hát, doktor, amit a sors elrendelt számunkra!

A fényalagút csillagok milliárdjaira szakadt szét. Szó szerint a semmi közepén léptek ki a hiperútból, az űr egy olyan pontján, amit a gravitációs erők tökéletessé tettek arra, hogy a Garqitól felgyorsítva jussanak el a Birodalmi Maradvány Bástyájába. Azt feltételezték, hogy teljesen üres térbe jutottak.

Csakhogy nem volt üres. Egy lángoló fregatt örülten pörgő roncsa körül mentőkapszulák és jachtok száguldoztak, és még egy nagy valami lebegett az űrben. Xhaxin először aszteroidá-

nak hitte a külseje, az egyenetlen felszíne és a lomhasága miatt. Mintha kisebb aszteroidák keringtek volna körülötte, ám ezek hirtelen elhúztak tőle, megtámadták a jachtokat.

Azután váratlanul Xhaxin hajójára is ráfordultak. A kapitány ellépett az ablaktól.

– Pajzsokat fel! Most! Vadászokat elindítani! Nem tudom, hogyan sikerült valami bolondnak hiperhajtóművet szerelni egy aszteroidára, de nem lophatja el a hajóinkat! Tüzérség! Mérjétek be azt a nagy követ, és lőjétek szét!

– Igenis, kapitány!

Miközben kiadta a parancsokat, Xhaxin végig azon tűnődött, hogyan lehet mobilissá tenni egy óriásmeteort, holott közben tudta, hiába jönne rá a megfejtésre, az nem magyarázná meg a kisebb kődarabok mozgását a nagy körül. Merthogy azok úgy mozogtak, mint a csillagvadászok.

– A szenzorok mit látnak?

Egy durói állt a szenzorállomásnál, felnézett rá a holografikusan kivetített adatokon keresztül, és a tekintete alapján mogorvábbnak tűnt a szokásosnál.

– Mindenhol gravitációs anomáliák, uram.

– Vonósugarak? Gravitációsmező-generátorok?

– Valami más, uram. – A durói a homlokát ráncolva nézte az egyre szaporodó adatokat és az egymást átfedő, színes köröket a kijelzőjén. – Ezek fókuszált sugarak. Keskenyebbek és erősebbek.

Közben a *Free Lance* turbólézer-ütegei tüzet nyitottak, vörösen sistergő lézersugarakat lőttek a nagy aszteroida felé. Úgy tűnt, hogy a sugárnyalábok jó irányba tartottak, ám hirtelen eltérültek. A lézersugarak haladási iránya szó szerint megtört, és a vörös nyalábok összetalálkoztak, nagyjából fél kilométerrel a célpont előtt. Xhaxin arra számított, hogy a fókuszponton áthaladva még el fogják találni az aszteroidát, de egyszerűen csak eltűntek.

– Mi történt? Lőállások! Szenzorállomás! Mi történt?

A tüzérparancsnok, egy Mirip Pag nevű iotrai, hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Megvolt minden számítás, kapitány. Teljesen ráálltunk a célra.

A durói Lun Deverin remegő ujjal mutatott egy kis gömbre a hologramon.

– Egy gravitációs anomália behúzta a sugarakat, mintha egy fekete lyukat használnának pajzsuknak.

Xhaxin odafordult, hogy megnézzék az adatokat, és azt látta, hogy a kérdéses gömb kitágult, majd elindult a fregatt felé. Amikor elérte, a hajó megrándult. Riasztók szólaltak meg, szétkürtölték a jobb oldali pajzs összeomlását.

– Irány 57-12, teljes tolóerővel! Szálljunk ki ebből a sugárból, bármi is legyen!

– Jön a következő, kapitány! Ez a hátsó pajzsot fogja leszedni...

Pen Grasha, a *Free Lance* csillagvadászainak irányítótisztje túlkiabálta a riadójelzések visítását:

– Kapitány, letépik a pajzsot a vadászainkról! A sugár- és lézerfegyverek nem érik el az ellenséget!

A durói legyintett egyet, azután hirtelen erősen belekapaszkodott a szenzorállomás szélébe.

– Mindenki készüljön fel egy találatra! Ránk lőttek!

Találatra? Xhaxin visszafordult az elülső ablak felé, amin túl egy sistergő, szinte aranyszínű gömb száguldott feléjük, talán plazma lehetett. Manőver közben találta el őket, a hajó középső részétől balra. A bal oldali pajzs felfogta, de másodperceken belül összeomlott, valami szikrákat vetve kiégett a parancsnoki hídon, és a legénység egyik tagja elterült a rázkódástól. Egy szívdobbanásnyi idő sem kellett, hogy ami átjutott a pajzsra, becsapódjon a fregatt burkolatába.

Hála az univerzumnak, hogy megerősítettük a páncélt, gondolta a kapitány, mivel valóban nem kevés erőforrást fordított a fregatt védelmére. Korábban birodalmi csillagrombolókkal szemben is

ki kellett tartania, és tény, hogy a legénység életben maradt és mesélhetett az összecsapásaikról. *Persze, csak mert elmenekültünk.*

A becsapódás néhány pillanatra kiiktatta a hajó mesterséges gravitációjáért felelős generátort is, amitől Xhaxin szinte neki-repült dr. Karlnak. A következő másodpercben a gravitáció helyreállt, így mindketten a padlón végeztek, de egyikük sem ütötte meg magát komolyan. Xhaxin rögtön féltérdre emelkedett, hogy ülő helyzetbe segítse a doktort, közben a durói szenzortisztjére nézett.

– Mi volt ez?

– Nem tudom, kapitány, de még mindig égeti a hajóburkot.

– A kék bőrrű lény elsápadt. – A becslés szerint húsz másodpercen belül kilyukad a hajótest.

– Területet kiüríteni, válaszfalakat lezárni!

– Újabb lövedékek!

Nem! Ez lehetetlen! Xhaxin hús és fém keze is ökölbe szorult. Féltrelekte a tudata mélyéről feltörő pánikot és kétségbeesést, mert ideje volt annak a vezetőnek lennie, akihez hűség maradt a legénysége.

– Pen! Hívd vissza a vadászokat! Először azok dokkoljanak be, akiknek nincs hiperhajtóműve! Khwir, hiperugrás-pályatervet kérek!

A twi'leknek már a lekkuja is elsápadt.

– A gravitációs anomáliák folyamatosan változnak. Lehetetlen kiszámítani az ugrást.

– Elég erősek, hogy megakadályozzák az ugrást?

– Nem, de...

Xhaxin dühösen felmordult, és ismét féltérdre esett, amikor egy újabb lövedék az aszteroida felől ismét megrázta a hajót.

– Akkor vakon ugrunk! Küldjük ki a koordinátákat a vadászoknak, de ugorjunk vakon!

– Kapitány, egy vak hiperugrás megölhet.

– Az ugrás valóban megölhet. – Xhaxin kimutatott az ablakon. – Ők viszont biztosan végeznek velünk. Csináld, Khwir!

– Ahogy parancsolja, kapitány. – A twi’lek elkezdett koordinátákat betáplálni a navigációs számítógépbe. – Öt másodperc az ugrásig, kapitány. Négy, három...

Xhaxin kinézett az ablakon, és egy újabb aranygömböt látott, ami egyre nagyobbra növekedett, mintha ki akarta volna tölteni az előttük tátongó űrt. Fogalma sem volt, hogy kik lehetnek a támadóik és mit kerestek ott, vagy hogyan működtek a fegyvereik. Ez éppen csak átfutott a férfi agyán, amikor a gömb előbb eltakarta, majd összetörte az űr elébe táruló látványát. Abban a pillanatban a kapitány valamiért arra gondolt, hogy bár a válaszok őt megnyugtatták volna valamennyire, az Új Köztársaság vezetői aligha örülnének nekik.

Első fejezet

A szenátusi terem végében állva és arra várva, hogy Borsk Fey'lya államfő odahívja az emelvényhez, Leia Organa Solo azon kapta magát, hogy megszállta némi nyugtalanság. Visszagondolt évekkel, évtizedekkel korábbra, és felidézte, hogy érezte magát, amikor először lépett be a Birodalmi Szenátus termébe, mint az erre a tisztségre valaha megválasztott legfiatalabb képviselő. Ugyanott állt, ahol egykor jelöltként az apja, Bail Organa mellett, aki folyamatosan ellenezte Palpatine terveit, azt az örületet, ami többek közt a Halálcsillag megépítéséhez vezetett.

Akkor még fiatal voltam. Nagyon fiatal, és érthető módon nyugtalan. Leia körülnézett a hatalmas teremben, végig a székeket elfoglaló szenátorok tengerén. Ez a helyiség valahogy nem tükrözte a régi terem grandiózusságát, ahol először teljesített szolgálatot, de a hagyományait megőrizte valahogyan az Új Köztársaságban is. Miután Palpatine magához ragadta a hatalmat, és eljött a Birodalom kora, a galaxis nem emberi lényeit csupán maroknyian képviselték a teremben, és ők is csak segédekként szolgáltak az ember szenátorok mellett. Az új államban viszont már az emberek voltak kisebbségben, akárcsak a Régi Köztár-

saságban. Leia kiszúrta a kuati Viqi Shesh szenátort, mellette az egyik középosztálybeli telbunjával, és Cal Omas szenátort is az Alderaanról, de hirtelen nem is igazán látott odabent több embert.

És nem azért, mert romlott a szemem az öregedéstől. Szomorúan elmosolyodott, mert nem szívesen emlékezett vissza arra, hogy mennyi idő telt már el az életéből. És a nagy részét a Coruscanton töltötte, segítve az Új Köztársaságot a Birodalom árnyékából kiemelkedett világok csillagközi szövetségévé növekedni. *Vagy a Birodalom ellen harcoltam, és lőttek rám.* A politikai támadások kevésbé voltak nyilvánvalóak, de ugyanolyan halálosak lehettek. Leia megborzongott, amikor eszébe jutott, hogy egyszer még a Szenátus termét is bombamerénylet érte.

Hátrapillantott a válla fölött Danni Quee-re, a fiatal nőre, aki alig két hónappal korábban szabadult ki egy agresszív idegen faj fogságából, ami több világot is megtámadott a galaxis Külső Gyűrűjében. Danni egy kutatóállomáson dolgozott, ahonnan a galaxis peremén túl lévő űrt figyelték, és bizonyítékokat gyűjtött arra, hogy ezek a megszállók egy másik galaxisból érkeztek. A kegyetlen taktikájuk, párban azzal, hogy mekkora feladat lehetett megszervezni egy inváziót egy távoli galaxisból, Leia számára egyértelműen arra utalt, hogy magukénak akarták ezt a galaxist. Azért jött el a Szenátushoz, hogy megerősítse a híreket, és nyomatékosan felhívja a figyelmet a veszélyre, egyben segítséget kérjen a peremvilágok számára, amelyeknek máris el kellett szenvednie az idegenek ostromát.

A szép, barna nő mellett Bolpuhr állt, Leia noghri testőre, aki megesküdtött rá, hogy az életét is adná a nőért és a testvééréért, Luke-ért, amiatt, amit ők ketten tettek a Honoghr helyreállításáért, miután a Birodalom hatalmas károkat okozott a noghrik szülőbolygóján. Hálából a noghri olyan elszántan védelmezte Leiát és a családját, amihez csak a vukik életadóssága ért fel.

Borsk Fey'lya mélyen zsongó hangja valamivel magasabb lett, és Leiának erről az jutott eszébe, hogy ez mindig stressz ha-

tására történt. Emiatt ő jobban fülelt, elkezdett figyelni a bothai szavaira.

– ...és ennek megfelelően külön öröömre szolgál újra üdvözölni ebben a teremben azt, aki a Szenátus története során mindenki másnál otthonosabban mozgott itt. Bemutatom Leia Organa Solót, a Dubrillion küldöttjét!

Már ideje volt, gondolta Leia. Épp eleget várakoztatott. Hetek óta próbálkozott azzal, hogy meghallgassák.

Fey'lya elfordult a pódiumtól, és odaintette Leiát. A bothai egy homokszínű talárt választott aznapra, ami alig egy-két árnyalattal volt sötétebb a saját krémszínű bundájánál. A ruha szegélyén a férfi szeméhez illő, lila sáv futott végig. Leia szerint a talár hasonlított azokhoz az egyszerű öltözékekhez, amelyeket Mon Mothma viselt, amikor megszólította a Szenátust vagy valamelyik népet, de a bothainak valahogy nem kölcsönzött olyan nemességet, mint annak idején Mon Mothmának.

Leia fekete csizmát és bő nadrágot viselt, fölötte égszínkék tunikával. A haját felkötötte, viselkedésével és megjelenésével is kihangsúlyozva a harci helyzetet, amiről jelentést akart tenni. Tudta, hogy a fényűző szenátorokhoz képest így némileg alulöltözött, ám abban reménykedett, hogy a jelenlévők legalább egy részét emlékezteti azokra az időkre, amikor a harci öltözék kötelező napi viselet volt, és általában gyorsan kellett dönteni.

– Köszönöm, Fey'lya államfő! Nagyra becsült szenátorok és tisztelt vendégek! A Dubrillion népének üdvözlétét és jókívánságait hozom. Az ő kívánságuk, hogy értesítsem önöket a komoly válságról a Külső Gyűrűben, ahol egy ismeretlen faj indított támadást több világ ellen. Eltörölték az ExGal-4 állomását a Belkadanon, megtámadták a Dubrilliont, a Helska-rendszerben megsemmisítették az Új Köztársaság hajóját, a *Rejuvenator*t, és megsemmisítették a Sernpidal bolygót úgy, hogy eltérítették a holdját, és az becsapódott a felszínébe. Sikerült megtalálnunk az idegenek bázisát a Helska negyedik bolygóján, és megsemmisítettük, ám ezáltal még nem szűnt meg a fenyegetés.

Leia végignézett a hallgatóságán, és meglepetten látta, hogy milyen sok szenátor tűnt unottnak, mintha csak valami kuati mozdulat-színarabot mesélt volna el. *Végül is, nem mondtam semmit, amiről már ne hallottak volna, de most tudatosítaniuk kellene, és foglalkozni vele.* Leia megköszöri a torkát, és belepillantott a jegyzeteibe a maga elé tett adatpadján.

– A Belkadanon Luke Skywalker bizonyítékot talált egy ökológiai katasztrófára, ami radikálisan megváltoztatta a bolygó atmoszférájának összetételét. Ezt a katasztrófát egy idegen ügynökhöz vezette vissza, aki még jelen volt a világon, és az életét vesztette, miután megtámadta Mara Jade Skywalkert és a testvéremet. A bizonyítékok arra utalnak, hogy az idegenek bázisnak készítették elő ezt a világot az inváziójukhoz.

Mielőtt folytathatta volna, egy púpos hátú szaurián szenátor, a különféle Baragwin-közösségek képviselője lassan felállt.

– Ha a Szenátus megengedi, megkérdezném a beszélőt, hogy ő ugye ugyanaz a Leia Organa Solo, aki vállalta a közvetítést a Rhommamool-Osarian vitában?

Leia összevonta a szemöldökét, és felemelte az állát.

– Wynl szenátor is nagyon jól tudja, hogy ugyanaz a személy vagyok, aki békére törekedve tárgyalt az említett konfliktusban.

– És talán nem egy Jedi-lovag elhamarkodott cselekedetei kényszerítették arra az osarianiakat, hogy támadást indítsanak, ami háborúba taszította a rendszert, és Nom Anor, a rhommamooli vezető halálához is vezetett?

Leia felemelte a kezét.

– Minden tisztelem, szenátor, de a Rhommamool-Osarian konfliktusnak kevés vagy elenyésző köze van ahhoz az invázióhoz, amiről beszélék.

Borsk Fey'lya odafordult hozzá, ahogy ott állt mellette az emelvényen:

– Kevés köze? Ez arra utal, hogy talán mégis lehet valamilyen kapcsolat.

Leia nyugtalanul bólintott.

– Amikor a megszálló megtámadta Marát, először R2-D2-t, a fivérem asztrodroidját próbálta meg tönkretenni. Az idegen ugyanolyan droidellenes retorikát használt, mint Az Élet Vörös Lovagjai a gépromboló hadjáratuk során.

A bothai értetlenül pislogott lila szemével.

– Ezzel arra utal, hogy ezek a Vörös Lovagok állnak a Belkadan megmérgezése, a Sernpidal elpusztítása és a Dubrillion megtámadása mögött? És van olyan fegyverük, amivel eltérítenek egy holdat, de képtelenek voltak megvédeni a vezetőjüket az osarianiak támadásával szemben? Jól értem?

– Nem, úgy vélem, nem jól érti, Fey'lya államfő. – Leia megengedte magának, hogy némileg jeges hangon válaszoljon. – Nem gondolom, hogy a Belkadanon tartózkodó idegent a Vörös Lovagok befolyásolták volna, ám lehetséges, hogy a Vörös Lovagok a részét képezik egy titkos tervnek, amelynek célja az Új Köztársaság bomlasztása.

Egy másik szenátor, egy rodiai is felállt.

– Szeretné, küldött, ha elhinnénk, hogy ön azért nem járt sikerrel az erőfeszítései során, mert egy a galaxison kívülről indult összeesküvés megakadályozta ebben?

– Nem ezt mondtam.

A sullusti Niuk Niuv szenátor is felállt.

– Én sem hiszem, hogy így történt volna. Hiszem viszont, hogy csak próbálja elterelni a figyelmünket arról a fenyegetésről, amit a Jedik jelentenek az Új Köztársaságra nézve. Hiszen egy Jedi növelte a feszültséget az említett konfliktusban, és ez végül háború kitöréséhez vezetett. Erre azt mondja, hogy egy Jedi jelentette ezt az idegent önnek, és azt idézi, amit ez a Jedi mondott. Nem vagyok olyan ostoba, hogy ne lássam ebben a Jedik erőfeszítését arra, hogy eltereljék a figyelmünket a problémákról, amiket a tetteik szülnek.

– A Belkadanon járt Jedi a fivérem, Luke Skywalker, egy Jedi-mester!

– És ki szeretné nála jobban, hogy elnézzük a tanítványai hibáit és tévedéseit?

Leia észrevette, hogy görcsösen markolja az emelvény korlátját, és rákényszerítette magát, hogy ellazítsa az ujjait.

– Ismerem a Jedikkel kapcsolatos véleményeket, de tiszta szívvel arra kérek mindenkit, hogy most lépünk túl ezen a vitán, és koncentráljunk a veszélyre! Megszálló sereg támad ránk a galaxison kívülről. És el fogja pusztítani az Új Köztársaságot, ha nem cselekszünk minél előbb, és nem állítjuk meg.

Egy ember szenátor szólalt meg, akit Leia nem ismert.

– Bocsásson meg, de jól ismert és régóta fennálló tény, hogy egy hiperűr-anomália a galaxisunk szélén lehetetlenné teszi a behatolást kívülről. Ez a feltételezett invázió egyáltalán nem történhet meg.

Leia a fejét csóválta.

– Ha valóban létezik ez a gát, akkor megtalálták a módját, hogy megkerüljék. Itt vannak, és bőven rendelkezünk bizonyítékokkal a Külső Gyűrűben kezdődött megszállásra.

Pwoe, a quarren szenátor felállt, és hegyes állat simogatva beszélni kezdett:

– Bevallom, kissé összezavart, küldött. Azt mondta, részt vett a megszálló erő megsemmisítése érdekében tett erőfeszítésben. Amit úgy értelmeztem, hogy sikerrel jártak.

– Igen.

– Tehát azóta nem is látták ezeket a megszállókat?

– Nem, de...

– És rendelkezik más bizonyítékkal, ami összeköti őket a Vörös Lovagokkal, mint a szöbeszéd egy már halott lény megjegyzéseiről?

– Nem, de...

– Rendelkezik fizikai bizonyítékkal a megszállókat illetően?

– Valamennyivel. Néhány holttesttel és pár korallsiklóval, amit használtak.

Fey'lya elmosolyodott, hegyes fogai kivillantak.

– Korallsiklók?

Leia lehunyta szemmel felsóhajtott.

– Úgy tűnik, ezek az idegenek génszerkesztett biomechanikai élőlényekre támaszkodnak. Az általuk használt csillagvadászok... nos egy úgynevezett yorik-korallból növesztik őket.

– Azt akarja mondani, hogy kövekkel szedtek le egy csillagrombolót? – kérdezte Fey'lya a fejét csóválva.

– Igen.

Pwoe lepillantott az asztalára, és amikor ismét felnézett, rosszindulat csillogott fekete szemében.

– Leia, mint olyan, aki a múltban felnézett önre, kérve kérem, hogy itt és most hagyja ezt abba! Nem látja önmagát, nem tudhatja, milyen szánalmasnak tűnik most. Úgy döntött, elhagyja a közéletet. Erre idejön ezzel a mesével valamiféle vakmerő próbálkozásként, hogy kivegye a kezünkől az irányítást, és ez a kicsinyesség nem illik önhöz.

– Hogyan...? – Leia döbbenten meredt a szenátorra. – Azt hiszi, azért jöttem ide, hogy átvegyem a hatalmat?

– Nem tudok másra gondolni. – Pwoe széttárta a két kezét, mint aki az egész teremhez szól. – Védelmet szeretné a fivérét, a gyermekeit, mert mind Jedik, és ezt még meg is értem. Az is egyértelmű, hogy ön szerint nem élénk túl semmilyen katasztrófát maga nélkül, ám a legnyilvánvalóbb tény az, hogy a bothai helyzet megoldása óta jól mennek a dolgok. Mind ismerjük az emberi vágyat a hatalom iránt, és csodálatra méltó, hogy ön ilyen sokáig el tudta ezt fojtani, de most ez...

– Nem, ez egyáltalán nem áll szándékomban. – Leia döbbenet nézett a szenátorokra. – Amit mondtam, az igaz, valós. Valóban megállítottunk egy előrsöt, de jönnek.

A sullusti szenátor befogta a fülét.

– Kérem, Leia, ne folytassa! Hűsége a Jedikhez dicséretes, de csak azt akarja elhíttetni velünk, hogy hasznosak lehetnek valamiféle homályos fenyegetéssel szemben. Ez nem méltó önhöz.

– De nagyon is emberi – jegyezte meg a baragwini.

Leia úgy érezte, mintha egy láthatatlan kéz szorította volna össze a szívét. Az alkarjára támaszkodva a korlátra hajolt.

– Hallgatniuk kell rám!

– Leia, kérem, tegye azt, amit Mon Mothma tett! – Pwoe hangjából süttött a megvető szájalom. – Szépen, csendesen vonuljon vissza. A kormányzás most a mi dolgunk. Hadd emlékezzünk önre úgy, mint aki túllépett az emberi gyarlóságán!

Leia végignézett a szenátorokon, és azt kívánta, bárcsak a kora valóban elhomályosította volna a látását, mert akkor nem látta volna a megvetést a tekintetükben. *Nem látják, mert nem hagyják maguknak, hogy lássák. Annyira irányítani akarnak, hogy inkább nem is törődnek a veszéllyel, csak ne kelljen beismerniük a válsághelyzetet.* A szándékos tudatlanságtól Leiának elállt a szava, a megvető tekintetek súlyától szinte összeroppant.

Ez lehetetlen. Hogy ilyen ostobán eldobjanak mindent, amit elértünk. Leia elengedte a korlátot, hátrébb lépett, és úgy érezte, mindent elveszített...

Erős, éles hang vágott át a szenátusi termet betöltő mormoláson:

– Hogy merészelik? Hogy merészel bármelyikőjük így beszélni velem? – Valahol a terem közepe táján egy magas és karcsú, aranybundás lény állt, a szeme sarkából lila sávok indultak hátra és felfelé. – Ha nincs ez a nő és a családja által hozott áldozatok, most egyikünk sem ülhetne itt, és a többségünk halott lenne.

Elegos A’Kla széttárta háromujjú kezét.

– Ez az otromba hálátlanság alapot szolgáltat a birodalmiaknak ahhoz, hogy állatoknak tartsanak minket.

A rodián szenátor a caamasira mutatott egyik szívókorongos ujjával.

– Ne feledjük, hogy Leia is közénk tartozott!

Elegos összevonta a szemöldökét, Leia szinte fizikailag érezte a férfi fájdalmát.

– Ezt úgy is ki tudja mondani, hogy nem érzi, mennyire gyengeelméjűnek tűnik? Egy kalap alá venni Leia Organa Solót

a birodalmiakkal szintiszta előítélet, mégpedig pontosan olyan előítélet, amilyenek alapján a birodalmiak elnyomtak minket.

Niuk Niuv csak legyintett a caamasi megjegyzésére.

– A kritikája sokkal több súlyt kapna, A'Kla szenátor, ha nem lenne közismert, hogy korábban együttműködött a Jedikkel. Az irántuk érzett rokonszenve mélyről fakad, hiszen nem tartozott közéjük a nagybátyja is?

Elegos kihúzta magát, a tartása hangsúlyozta a magasságát és a karcsúságát.

– A Jedi barátomhoz és rokonaimhoz fűződő hűségem nem akadályoz abban, hogy tisztán értsem, miről beszél Leia. Önök pedig választhatnak, hogy fenyegetésként tekintenek a Jedikre – mert egyébiránt még én magam is elismerem, hogy bizonyos tetteiktől a hideg ráz ki –, vagy megoldásként az új, sokkal nagyobb fenyegetéssel szemben az Új Köztársaságra nézve. De szándékosan figyelmen kívül hagyni a figyelmeztetést a saját dicsőségük érdekében, a felelőtlenség csúcsa.

Pwoe csápjai begörcbültek, ami nála a harag jele volt.

– Bár talán hiába említem ezt, A'Kla, de a maga népének túlélése javarészből Leiának és a családjának köszönhető. Sok caamasi vesztette életét az Alderaan megsemmisülésekor, és utána évtizedeken át az emberi büntudatból fakadó védelmet élvezték. Nem meglepő hát, hogy védelmezi a küldöttet, ahogy egy harci kutya is megnyalja a gazdája kezét, még ha az veri is.

Leia érezte, hogy ez a hasonlat betalált, és kihúzta magát, újra a korláthoz lépett. A hangja békés és halk maradt, holott belül már majd szétfeszítette a düh. Bár nem szívesen fordult a Jedi önn nyugtató technikájához, mégis ezt tette, mert így újra képes volt összpontosítani. A tekintetében elszántság költözött, ahogy ismét végignézett az egybegyűlt szenátorokon.

– Nyugodtan kivetíthetnek rám mindenféle sötét szándékot. Joguk van hozzá. Még azt is megértem, ha a régi neheztelést vetítik ki rám, bár úgy vélem, az életem és tevékenységem története megmutatja, mi rejlik a szívemben. A magukénak érzik az

Új Köztársaságot, és tisztelem önökben, hogy próbálnak felnőni az ezzel együtt járó feladatokhoz. Büszke vagyok önökre annak ellenére is, amit a szándékaimról hisznek vagy hinni akarnak. Ám azzal csalódást okoznak, ha egymás ellen fordulnak. Az Új Köztársaság ereje mindig is a különböző népek összefogásában rejlett. – Vállat vont, azután ismét kihúzta magát. – Itt hagyom maguknak mindazt, amit megtudtunk ezekről az idegen megszállókról, és reménykedem benne, hogy hasznosnak találják ezeket az információkat, amikor lesz idejük átnézni őket.

Borsk Fey'lya a homlokát ráncolva figyelte, ahogy hercegnő lement az emelvényről.

– Mit fog tenni? – szólta utána halkán.

Leia csendesesen sóhajtott egyet, vállat vont, és az államfőre nézett. *Fél, Borsk, hogy puccsot követek el, csak hogy elérjem, amit akarok? Azt hiszi, van ekkora hatalmam?*

– Azt teszem, amit tennem kell. Az Új Köztársaság elfordulhat tőlem, de én nem fordulok el tőle. Ezt a fenyegetést meg kell állítani.

A bothai tarkóján lassan felmeredt a szőr.

– Nincs hivatalos státusza. Nem rendelhet felszerelést csak úgy, nem adhat ki parancsokat, meg ilyesmi.

Leia lassú fejcsóválással válaszolt, és elmosolyodott, amikor Elegos odament hozzá.

– Ismerem a szabályokat, Fey'lya államfő – válaszolta aztán. A hivatalosakat és azokat is, amelyek szerint *valójában* játszunk ezt a játékot. Nem áll szándékomban szembeszállni önnel, úgy-hogy lehetőleg ön se tegye szükségessé!

Elegos Leia vállára tette a kezét.

– Szeretnék többet is megtudni a fenyegetésről. Bízom benne, Fey'lya államfő, hogy nem hátráltatják a hírek felülvizsgálatát.

– Hátráltatni? Nem. – A bothai összevonta szemöldökét lila szeme fölött. – Ám legyen óvatos! A kíváncsiság megengedett, de az árulás büntetését von maga után. Megértette?

Elegos bólintott, azután Leia is.

– Megértettem az üzenetét, államfő – mondta. – A’Kla szenátorral óvatosak leszünk, és önnek is ezt javaslom. Olyan idők járnak, amikor árulónak bélyegezni valakit nem feltétlenül alapozza meg a jó történelmi hírnevet. Már ha a megszállók életben hagynak bárkit is, aki még foglalkozik majd a történelemmel.

Második fejezet

Az X-szárnyú-szimulátor pilótafülkéjében kuporogva Gavin Darklighter ezredes, a Zsivány osztag parancsnoka nekinyomta a jobb hüvelykujját a kezén viselt gyűrűnek. Aggódott ugyan, de tudta, nincs értelme tovább késlekedni. Hátrapillantott a válla fölött a mögötte ülő R2-Delta asztrodroidra.

– Oké, Strapás, futtasd le a „korallhajszát”!

A kicsi, arany és fehér színű droid megeresztett egy örömteli sípolást, és a szimulátor pilótafülkéje életre kelt, apró jelzőlámpák sora villant fel, adatok kezdtek el sorakozni a főképernyőn. Annak ellenére, hogy az évek során a kis droid számos átalakításon esett át Gavin szolgálatában, beleértve a kötelező memóriatörléseket és programfejlesztéseket, még mindig a tatuini és a coruscanti időjárás-jelentésekkel üdvözölte a férfit. Gavin pedig nagyra értékelte ezt a kis udvariasságot, részben emiatt nem cserélte le a droidot egy újabb modellre. Bár nagyon szívesen fogadta a Delta frissítéseit, amelyek növelték a navigációs számítógép sebességét.

A legnagyobb változás a kapcsolatukban a névben tükröződött. Eleinte Gavin csak javaszejrének becézte azon az alapon,

hogy bármelyik java örült volna zsákmányként a kis droidnak. Később, a Thrawn-krízis után egy csapat java valóban megpróbálta ellopni, de a droid elkergette őket, az egyiküket meg is sebezte. Akkor Gavin átnevezte a társát Strapás Fogásnak, avagy röviden csak Strapásnak.

A szimulátor ablakai helyén ülő monitorok megteltek csillagokkal és egy aszteroidaövvvel, amibe Gavin bevezette az X-szárnyút. A vezérlés nagyon hasonló érzést keltett, mint a régi T-65-öké, amikkel a Zsivány osztag repült, amikor Gavin csatlakozott a Lázadáshoz, de a T-65A3 modell pár generációval fejlettebb volt az alapmodellnél. Nem volt olyan mozgékony, mint az új XJ, de az A3 is fejlesztett pajzsokkal és lézerágyúkkal rendelkezett. Ezek nemcsak nagyobb pontosságra voltak képesek, de nagyobb tűzerőt is képeztek.

Gavin ismét lepillantott az elsődleges kijelzőre, de még nem jelent meg rajta semmilyen fenyegetés. Bedugott egy kiegészítő adatsatlakozót, ami bővítette a rendelkezésre álló célprofilok listáját.

– Strapás! Lássuk a biológiai jeleket, le egészen a mynockok méretéig, és mutass meg mindent, ami kiszámíthatatlanul mozog, vagy a pályája eltér az orbitális törmelékétől!

A droid füttyentett egyet visszaigazolásképpen, de a monitoron így sem jelent meg semmi plusz. Gavin a homlokát ráncolta. *Mit kellene látnom? Nem lenne értelme, hogy Kre'fey admirális hozzáférést biztosított ehhez a szimulációhoz, ha nem lenne benne valami.*

Tétovázott. Tisztában volt vele, hogy nagy különbségek voltak aközött, amit ő és a bothai admirális értelmes dolognak tartottak. Már sokszor belebotlott a bothaiak manipulációiba, legyen szó saját magáról vagy a parancsnoksága alá tartozókról, és a dolog általában katasztrófához vezetett. Ugyanakkor – bár az admirális klánja rossz kapcsolatban volt a Zsivány osztaggal holmi két évtizeddel korábbi események miatt –, Gavin úgy találta, hogy az ifjú Traest Kre'feyre általában véve az őszinteség és

az egyenesség volt jellemző, a Zsiványokkal kapcsolatban talán még jobban is.

Az elsődleges konzol sípoló jelzést adott, és a képernyőn kis keret jelent meg egy távoli objektum körül. Gavin kijelölte az objektumot célpontnak, és lepillantott a másodlagos monitoron megjelenő profilra és képre. Elsőre könnyen összetéveszthette volna egy aszteroidával, és nem is törődött volna vele tovább, de jobban megnézve túl szimmetrikusnak tűnt. Nagyon hasonlított egy magra, ami mindkét végén kicsúcsosodott, de középen kidomborodott. A hátsó részen néhány bemélyedés akár a meghajtást is rejthette, és elől néhány másik a fegyvereket.

Gavin megborzongott, és megindult az X-szárnyúval.

– Strapás, készíts felvételt a szimulációról. Utána tanulmányozni akarom majd. – A kormány apró állításaival olyan pályára állította a gépet, hogy a „mag” mögé kerüljön. Jobbra felnyúlva átfordított egy kapcsolót, ami támadási pozícióba állította a szárnyakat. A hüvelykujja egy apró mozdulatával átkapcsolta a fegyvervezérlést a lézerekre, amiket össze is kötött, hogy a tűzkioldó megnyomására mind a négy ágyú reagáljon.

A „mag” változtatott a pozícióján, így az orra egy vonalba került Gavin érkezési vektorjával. A szenzorok nem találtak energiafegyverek beindítására utaló jeleket, ami kevésbé aggasztotta a férfit, mint a meghajtásra utaló jelek hiánya. *Vajon, hogy mozoghat ez az izé?*

Mielőtt felmerült volna bármiféle válasz, Gavin egy gyors orsóval jobbra fordult, és a manőver végén célkeresztbe fogta a „magot”. Megeresztett egy gyors lövést, és várta a robbanást, ám az nem következett be. A célpont közelében a négy lézersugár forogva eltűnt egy láthatatlan örvényben, előbb egy fehér fénypont, azután már ennyi sem maradt utánuk.

A császár fekete csontjaira...

A „mag” előrelendült, közben megfordult, hogy ismét az X-szárnyú felé fordítsa az orrát. Gavin bemutatott egy pörgést balra, de kitört a manőverből, ám a gép hirtelen megrázkódott.

A következő pillanatban Strapás felvisített, és az elülső pajzs összeomlott. Valami tompa, vörös dolog jelent meg a „mag” orrán, és száguldani kezdett az X-szárnyú felé. Amikor becsapódott, kicsit szét is fröccsent, mintha olvadt kőből lett volna, azután elkezdte átégetni a vadászgép fémburkolatát.

Riasztók szólaltak meg a pilótafülkében, elfojtották Strapás pánikszerű sípolását. Élénkpiros kárjelzők sorakoztak az elsődleges monitoron, egy kivételével mindegyik túl gyorsan mozgott ahhoz, hogy Gavin leolvassa a hozzájuk tartozó adatokat. Amelyik kitartóan felül maradt, az egy protontorpedó hajtóművének begyulladására volt, ami végül felrobbantotta a teljes bal oldali torpedótárat, és szétépte az X-szárnyút.

Gavin döbbenetesen dőlt hátra a pilótaülésben, miközben minden képernyő elfeketedett, és a fülke fedele felnyílt. Lepillantott az időkijelzőre, és a fejét csóválta az eredmény láttán.

– Huszonöt másodperc, Strapás. Mi volt ez az izé?

Egy ember tisztiszolga lépett oda a szimulátorhoz.

– Darklighter ezredes, az admirális a gratulációját küldi.

Gavin meglepetten pislogott, kesztyűs kezével tétován simogatta meg barna kecskeszakállát.

– Gratulál? Fél percig sem bírtam.

– Igen, ezredes, ez igaz. – A tisztiszolga elmosolyodott. – Az admirális azt mondta, szívesen meglátogatná önt az irodájában, hogy elmondja, miért érdemel gratulációt ez a kiváló eredmény.

Gavin az íróasztala mögött ülve tétován nyomkodta a holovetítője vezérlését, képeket hívott elő szinte véletlenszerűen. Az első képen ő mosolygott a két fiával, elárvult gyerekekkel, akik a Thrawn-krízis után a Zsivány osztag hangárja környékén éltek. A következő képen a fiúk két évvel idősebbek voltak, és ugyanúgy mosolyogtak, holott ki kellett öltözniük, mielőtt odaálltak Gavin és a menyasszonya, Sera Faleur mellé.

A nő szociális munkásként segített neki a fiúk örökbeadási folyamatában. Gavin maga is elmosolyodott, amikor eszébe jutott, hogy az osztagtársai szerint a vegyes házasságok nem tartanak sokáig. Mindketten emberek voltak, de Sera a Chandriláról jött, az Ezüst-tenger partján nőtt fel, míg Gavin a Tatuinon. A szülőbolygójuk teljesen eltérő mivolta ellenére könnyen megértették egymást.

A következő képen Sera és Gavin az első lányukat ölelték, a következőn a fiukat, és megint a következőn a másik lányukat. Egy képből újévi üdvözlőlapot készítettek, amin együtt voltak mind a heten. Gavin mindig örömmel emlékezett vissza, hogy milyen boldogok voltak együtt. Mielőtt találkozott Serával, egészen beleélte magát, hogy sosem fog magának való párt találni, de a nő balzsamként hatott sebzett szívére. Nem kérte, hogy felejtse el a múltat és az elvesztett szerelmét, csak segített neki újra örömet találni az életben, és rávette, hogy inkább a lehetőségekkel foglalkozzon.

– Remélem, nem zavarom, ezredes.

Gavin felnézett a családja képén keresztül, és megrázta a fejét.

– Nem, admirális, egyáltalán nem. – Kikapcsolta a holovetítőt, szinte örült is, hogy a bothai admirális érkezése megszakította tétova visszaemlékezéseit a boldogabb időkre.

Traest Kre'fey admirális megdöbbenően hasonlított a Kre'fey család mindegyik tagjára, akiket Gavin már látott: a néhai Laryn tábornokra, a nagypajára, és a fivérére, Karkára. Bár már töltött bizonyos mennyiségű időt bothaiak társaságában, Gavin nem emlékezett senkire a Kre'fey családon kívül, akinek szintiszta fehér bundája lett volna. Traest nem rendelkezett a másik két családtagja aranyszínű íriszével, az ő lila szemében csak aranyszínű foltok rejlettek. Gavin feltételezte, hogy a lila inkább Borsk Fey'lya ágáról jöhetett, mivel a két férfi valamiképpen rokonságba került a két család közti házasságok bonyolult szövedéke által.

Traest fekete pilótaruhát viselt, a cipzárát lehúzta a mellkasa közepéig. Becsukta maga mögött Gavin irodájának ajtaját, azután minden ünnepélyességtől vagy általában véve a rangból adódó hivalkodástól mentesen ledobta magát az ajtótól balra álló kanapéra. Gavin is felállt a székéről, hogy odamenjen az egyik fotelhez az irodája beszélgetősarkában. Leülve a térdére támaszkodott a könyökével.

– Huszonöt másodperc alatt elintéztet. Mi volt az?

– Gratulálok! – mosolyodott el a bothai. – Nekem tizenöt másodpercig tartott az első találkozás. A biojelek biztosan előre figyelmeztették.

– Bizonyára jobban érezném magam, ha nem ölt volna meg.

– Gavin a homlokát ráncolta. – Tudjuk, hogy mi volt ez?

Az admirális karmos ujjaival beletúrt fakó sörényébe.

– Két nappal ezelőtt Leia Organa Solo a Szenátus elé járult, és próbálta figyelmeztetni az egybegyűlteket egy ismeretlen idegen erőre, amely már több világot is megtámadott a Külső Gyűrűben, a Dantuinon túl. Nem igazán részesült meleg fogadtatásban. A szimuláció az általa bemutatott adatok alapján készült.

Gavin hátradőlt a fotelben.

– Azt akarja mondani, hogy az a „mag”, az a valami egy olyan vadászgép volt, amelyet azok használtak, akik megtámadták a Külső Gyűrűt?

– Igen, de nem gép. Technikailag korallsikló vagy korallhajó a neve a megalkotó faj nyelvén. Egy úgynevezett yorik-korallból növesztik ki. Tudom, hogy ez a név nem igazán kelt félelmet, de feltételezem, hogy a közös nyelvre fordítás közben elveszett valamennyi mellékjelentés. Nevezzük őket egyszerűen csak hajónak vagy vadásznak!

– A hercegnő a Szenátus elé tárta ezt, és ők nem foglalkoztak vele?

Traest a fejét csóválta.

– Az ellenfelei átterelték az egészet a Jedi-kérdésre. Heves vita alakult ki amiatt, hogy egy Jedi elhamarkodott cselekedet-

tei szították fel a rhommamooli konfliktust. Több nagy hatalmú szenátor is úgy vélte, a hercegnő csak a Jedi-kérdésről akarja elterelni a figyelmet a meséjével. Az sem segített, hogy a Jedik kulcsfontosságú szerepet játszottak az első hullám visszaverésében.

Gavin bólintott. Neki sohasem volt gondja a Jedikkel, mi több, nagyon jó barátjának tartotta az egyiküket, Corran Hornt. Igen, valóban akadt pár dölyfösebb Jedi, de Gavin már a vadászpilóták között is tapasztalt hasonló modort, úgyhogy ez egyáltalán nem lepte meg. Főleg úgy nem, hogy bizonyos feladatokat valóban csak a Jedik tudtak elvégezni, és ő már túl régóta szolgált a katonaság kötelékében ahhoz, hogy lemondjon egy erőről, csak mert annak pár eleme kevésbé volt együttműködő.

– Van rá bármilyen bizonyíték, hogy még számíthatunk megszállókra?

– Ami azt illeti, nincs, de a logika azt mondja, hogy a galaxisok közti utazás költségei miatt muszáj úgy megvetniük a lábukat, hogy pótolhassák az elhasznált erőforrásokat. – A bothai elmosolyodott. – Tudja, ha sok kreditet költ arra, hogy eljusson valahova, akkor valószínűleg ott is akar maradni egy ideig.

– Persze, és a peremvilágok nem éppen tartoznak a közkedvelt nyaralóhelyek közé. – Gavin megdörgölte a homlokát. – Ezek a korallhajók... kifejezetten hatékonyak. Hogyan mozognak? Hogyan iktatták ki a pajzsomat?

– Még szükségesek további kutatások, hogy biztosak legyünk benne, de úgy tűnik, vannak úgynevezett *dovin basal* lények, amelyek részét képezik a korallsiklónak is. Manipulálják a gravitációt, ezáltal képesek eltéríteni a rájuk irányzott lövedékeket és hatástalanítani a pajzsokat. Azon gondolkodunk, hogy a tehetetlenségi kompenzátor gömbjének kiterjesztésével megakadályozhatjuk a pajzsok lebontását. Nekem az is eszembe jutott, hogy ha több, alacsonyabb erősségű lézersugárral támadunk, azzal rákényszerítjük a korallsiklót, hogy sok energiát használjon arra a feketelyuk-szerű védőpajzsára. Amíg azzal

foglalkozik, hogy elkapja a lövedékeket, addig gyengébb lesz a manőverezőképesége. Ám ezek még csak elméleti stratégiák, amiket csak harcban lehetne hitelesen tesztelni.

– Értem. – Gavin összeillesztette a két tenyerét. – Szólhatok az osztagnak, hogy próbálgassák a szimulációt, azután megmondja, admirális, hogy hova menjünk a Külső Gyűrűben, és átültetjük az elméleteket a gyakorlatba.

– Tudtam, hogy vállalni fogja, amiért hálás vagyok. Viszont adódott egy sürgősebb problémánk.

– Mégpedig?

A bothai felsőhajtott.

– Ahogyan Leia hercegnőt elutasították, amiatt rossz szemmel néznek minden olyan cselekedetre, ami arra utalhat, hogy igaza van. Bár az én illetékességem a Külső Gyűrűre vonatkozik, így sem rendelhetek el söprögetést egy csata helyszínén, nem segíthetek másoknak utánaézni a dolgoknak, ilyesmi. Politikai öngyilkosság lenne bármi olyasmit tenni, amivel hitelt adunk a hercegnő jelentésének.

– Valóban, de az nem lesz igazi öngyilkosság, ha nem adunk hitelt neki? – Gavin felemelte a tekintetét a padlóról, belenézett Traest lila szemébe. – Tekintve, hogy most Borks Fey'lya vezeti az Új Köztársaságot, nem lehet könnyű helyzetben, admirális, de teljesen figyelmen kívül hagyni...

A bothai felemelt kézzel szakította félbe a megjegyzést.

– Ezredes, mivel a nagyapám hibázott a Borleiasnál, a családom hatalma meggyengült, mire bekerültem a bothai katonai akadémiái rendszerbe. Egy kisebb szatellitiskolába jártam, és olyan instruktort kaptam, aki rámutatott a bothai társadalom működésének bizonyos hibáira. Reménykedem benne, hogy eleget beszéltünk már egymással az évek során ahhoz, hogy tudja, egy újabb generáció tagjaként én nem teljesen azt szoktam tenni, amit a feletteseim szerint tennem kellene. Például, ha tudnák, hogy megmutattam ezt a szimulációt, lefokoznának repülésirányító tisztté, és elkezdhetnék újra rangról-rangra feljebb lépkedni.

– Az első alkalommal egészen gyorsan ment, admirális.

– A caamasí-probléma eredményeképpen kulcsfontosságú személyek mondtak le a bothai katonaság felsőbb rétegeiben, és ez meggyorsította a felemelkedésem. Nem átallok felhasználni a politikát, ha így abba az irányba haladhatok, amerre akarok, de azt nehezményezem, ha megakadályozza, hogy helyesen cselekedjek. – Traest széttárta a két kezét. – Azon tűnődtem, ezredes, hogyan használhatnám a Zsivány osztagot a Külső Gyűrűben, és arra jutottam, hogy szimulálhatnának kalóztámadásokat a távolabbi rendszerekben. Az ottani erőim üldözőbe vennék magukat, de természetesen szabadon elmenekülhetnek, elrejtőzhetnek, és közben bárhol körülnézhetnek, ahol akarnak.

– És ha ilyen korallsiklókba futunk bele odakint?

– Mindannyiunk érdekében reménykedem benne, hogy ez nem fog megtörténni. – A bothai komoran elmosolyodott. – Ám ha mégis, akkor tépjék szét őket, és mutassunk végre olyan bizonyítékot a Szenátusnak, amire nem tudnak csak úgy legyinteni!